

reglerne, og de store partier i Folketinget, som alle har haft ministre, faldt over hinanden for at få lavet et dokument, som sagde, at man selvfølgelig var rede til at finde en ny ordning (bilag 4). De sluttede dog også med at sige, at det ikke måtte være en forringelse af de hidtil gældende regler.

Sagen kom op på ny, da indenrigsminister Birte Weiss ændrede reglerne for borgmestre således, at pension var noget, man først fik, når man gik på pension, og ikke noget, man var berettiget til resten af livet, fordi man tilfældigvis havde været borgmester eller amtsborgmester i en kortere periode.

Fremskridtspartiet fremsatte igen sit forslag (L 247, 3. maj 1995). Reaktionen denne gang var endnu værre end første gang. Socialdemokratiets ordfører sagde ligefrem, at det var et paradeforslag. Det er ikke noget paradeforslag. Fremskridtspartiet mener, det er dybt, dybt uretfærdigt, at en særlig gruppe privilegerede mennesker skal have en særlig ret til en skatteyderbetalt ekstrairndtægt i resten af deres liv, fordi de har været ministre i en eller anden kortere periode.

Når man ser på listen (bilag 1) over de ministre, der modtager pension, undres man og indser, at det er på tide, at disse helt vanvittige regler ændres. Hvem ved for eksempel, at den tidligere finansminister Knud Heinesen efter at have været minister i 7 år nu i 13 år har fået 181.500 kroner oven i den kæmpeløn, han har haft som topchef i erhvervslivet?

Hvem ved for eksempel, at den tidligere statsminister Poul Hartling efter 4 års ministertid i mere end 20 år har fået 130.000 kroner i ministerpension – også i den tid, hvor han fik milliongage som flygtningehøjkommissær? Hvem ved, at Lone Dybkjær efter kun at have været minister i 2 år nu i 5 år har fået næsten 100.000 i ministerpension, og at det fortsætter, uanset at hun i øjeblikket er forgyldt med alle de privilegier, som man får som medlem af Europa-Parlamentet?

Og hvem ved for eksempel, at Aalborg Stiftstidendes chefredaktør Erling Brøndum, som har været minister i ét eneste år, i 20 år har oppebåret en ministerpension på 58.500 kroner ved siden af den nok ikke helt ringe løn, man får som chefredaktør på Aalborg Stiftstidende? Og er der et eneste menneske, som kan mene, at det er rimeligt, at den tidligere finansminister Henning Dyremose efter en ministerperiode på 6 år får 164.000 kroner i pension oven i den milliongage, han får som topchef i erhvervslivet? Nej, det er der sikkert ingen der finder nogen som helst begrundelse for.

Det er skatteyderbetalte, sociale tilskud til højt-lønnede personer, og det er uanstændigt i en tid, hvor man taler om, at der ikke er råd til at få syge

mennesker opereret eller give de ældre de nødvendige plejehjemspladser eller hjemmehjælp. Derfor vil Fremskridtspartiet hermed genfremsætte forslaget.

Forslaget skal selvfølgelig også indebære, at når man får et job som højtlønnede Europa-parlamentsmedlem eller et andet tilsvarende offentligt job, så skal det ikke være muligt samtidig at oppebære ministerpension. Det vil gå ud over Poul Schlüter, Ritt Bjerregaard, Bertel Haarder og nogle andre, men med de lønninger, de har, er det heller ikke mere end rimeligt.

Forslaget om ministerpensionerne er topaktuelt her kort tid efter Folketingets åbning, fordi man i stedet for at begrænse ordningen nu har tænkt sig at udvide den. I forbindelse med, at politikerne tildelte sig selv flerdobbelte partitilskud, var De Radikales pris for at acceptere dette forslag, at de radikale ministre fik lov til at få orlov fra deres job som folketingsmedlemmer i den tid, de var ministre, og fik lov til at indkalde deres suppleant (bilag 5). Det synes Fremskridtspartiet er et helt rimeligt forslag. Vi synes oven i købet, at ministre skal have pligt til at indkalde deres suppleant, som man gør i Norge og andre steder.

Men stor var vor forbavelse, og væk var vor velvilje, da vi opdagede, at det, De Radikale havde fået listet Socialdemokratiet, Socialistisk Folkeparti og Centrum-Demokraterne til at stemme for, var en ordning, som medførte, at uanset om man skulle have orlov fra sit job som folketingsmedlem, så skulle man naturligvis stadig væk have løn som folketingsmedlem.

Derudover skulle man også have det skattefrie omkostningstillæg, som i hvert fald for Marianne Jelveds vedkommende – valgt i Nordjylland – nærmer sig 100.000 kroner om året. Det er beregnet til alle de ekstraomkostninger, man har som folketingsmedlem, og når man regner det ud, så er der en god grund til at give det.

Men når man er minister, så får man betalt den ekstra telefon, selv en mobiltelefon, transporten bliver klaret i ministerbilen, man har fortsat gratis rejser – de bliver betalt af ministeriet – osv. osv. Selv aviser og sågar fjernsynslicens bliver betalt af ministeriet i den tid, man er minister. Så man har ingen som helst ekstraudgifter.

Men ikke nok med, at man skal kunne få det skattefrie omkostningstillæg – nej, de ministre, der på denne måde kommer på orlov, kan sandelig også opretholde optjeningen af pensionsrettigheder som folketingsmedlem, uanset at de i den samme periode fungerer i en helt anden stilling og optjener pensionsrettigheder som minister.